

ΣΗΜΕΡΟΝ : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΠΑΛΑΙΑΣ...ΔΟΞΗΣ !

Μά ὅλη τὴν «κακία» τοῦ κόσμου  
δὲν τὴν εἶχε ἡ κυρά Νικολαΐνα. Συ-  
χνά ἀνεβαίνανε στὸ σπίτι ἄγνωστοι  
στρατιῶτες καὶ ναῦτες καὶ τῆς  
παίρνανε λεφτά, μαχαιροπήρουναι,  
τραπεζομάντηλα καὶ φεύγανε. Κ' ἡ  
κυρά Κ. δὲν τολμοῦσε νὰ τοὺς κα-  
ταγγεῖλῃ. Φοβοῦσαν τὴν ἀστυνο-  
μία.

Μία φορά έτυχα κ' έγώ σ' ένα τέτιο έπεισόδιο, που άξιζει τον κόπο να τό άφηγηθώ. Γιατί ό σκοπός μου είναι να ολοκληρώσω τον τύπο αυτής της γυναίκα, έναν τύπο αντίπροσωπευτικό για την κοινωνία κείνου του καιρού.

Στην επιστροφή του 1915 εί-  
μουνα αποσπασμένος από το λόχο  
μου γραφέας στο Β' Νοσοκομείο  
Εκπαιδεύσεως. Έπειδή δεν ήξειρα  
πόσο θα βαστούσε αυτή η απόπα-  
ση, δεν είχα νοικιάσει δωμάτιο. Ό-  
σες φορές όμως είχα άδεια διανυ-  
κτερεύσεως, κοιμόμουνα στην κυρά  
Κ, σε όποιο από τα δωμάτιά της  
είτανε άνοικιστο. Και πλήρωνα  
μια δραχμή.

Μιά νύχτα είχα βουλευτή σ' ένα δωμάτιο του δευτέρου πατώματος, με τη μακριά και στενή βεράντα, δίπλα στην κουζίνα. Είτανε καλοκαίρι, κ' είχα την πόρτα και τὸ παράθυρο ἀνοιχτά πρὸς τὴ βεράντα. Περασμένα μεσάνυχτα. Ὅλη ἡ συνοικία ἡσυχάζε. Ξαφνικά ἀκούω κάτι σπαραχτικά ξεφωνητά:

— Κώστααα! Κώστααα!...

Τινάζομαι άπάνω τρομαγμένος  
καί ξανακούω τό ξεφωνητό «Ίώ-  
στασα» νά βγαίνει από την κουζί-  
να. Τρέχω μισόγυμνος εκεί καί βλέ-  
πω ένα λογία, τό Λελέ (δέν τόν ή-

Ξαίρα τότες, μὰ ὕστερα ἀπὸ...  
εἴκοσι χρόνια τὸ ἔφερε ἡ τύχη νὰ  
γνωριστοῦμε) κ' ἓνα στρατιώτη,  
καὶ τοὺς δυὸ τύφλα στὸ μεθύσι.  
Εἶχανε ἀρπάξει τὴν κυρὰ Κ. καὶ  
προσπαθοῦσαν νὰ τὴν φιλήσουν.

—Συνάδερμοι, τοὺς λέγω. Δὲν εἶνε σωστὰ πράγματα αὐτά. Ἀφῆστε τὴν κακομοίρα τὴ γυναῖκα.

— Ποιὸς εἶσαι σὺ; μοῦ κάνει ὁ  
Λελές.

— Φαντάρος.

— Φαντάρε, μου ἀπαντᾷ προστα-  
χτικά, βάστα της τὰ χέρια!....

Ἐγώ, ἐννοεῖται, μπήκα στὴ μέση καὶ χάρισα τό... σύμπλεγμα.

Ἡ κυρά Κ. ἡ παλιά βετεράνα τοῦ ἔρωτα δὲ φοβότανε φυσικά μὴ πως χάσῃ ὅτι πολυτιμότερο εἶχε! Φοβότανε πρῶτα μὴν πάρῃ εἰδίῃσιν ἡ ἀστυνομία καὶ ἔρθῃ κ' ὕστερα τὸ ρεζίλι, ποῦ θὰ πάβαινε στὴ γειτονία καὶ στοὺς νοικάρηδες. Κ' ἔτρεψε.

— Καθίστε νά σᾶς ψήσω καφέ...  
νά σᾶς κεράσω γλυκό... Εἴσαστε  
καλὰ παιδιά... Τί θέλετε ἀπό μένα;

—Εσένα θέλωμε, ἀπαντοῦσε ὁ  
Λελές καὶ μοῦ ἔκλεινε τὸ μάτι γιὰ  
νὰ καταλάβω ὅτι ἦρθε μονάχα γιὰ  
νὰ κάνῃ φασαρία καὶ νὰ γελάσῃ.

—Τὸ νὰ μὲ κάνετε ἐμένα! Εἶμαι γρηά. 'Ελατ' ἐδῶ!

Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τῆς βε-  
ράντας, τοὺς ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυ-  
λο τὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ.

— Πάτε ἐκεῖ νὰ χτυπήστε. Εἶνε  
δὺο νέες ἀδερφάδες, ποὺ ἀνοίγου-  
νέ σέ ὅσους χτυποῦνε. Μωρὴ Ἑλέ-  
νη, μωρὴ Πιπίτσα, ἐλάτε μωρὲς ἀ-  
πάνου ποὺ σὰς ζητᾶνε...

Μὰ κείνες οὔτε τσιμουδιά. Ἄμ-

παρώσανε καλὰ τὴν πόρτα καὶ δὲν  
ἀπαντούσανε.

— Δέν τις θέλουμε αὐτές. Ἐσέ-  
να θέλουμε, ἔλεγε... χαδιάρικα ὁ  
Λελέξ με μισόκλειστα τὰ μάτια  
ἀπὸ τὸ μεθύσι καὶ μὲ κρυφὸ χαμό-  
γελο στὰ γεῖλη.

Ἡ κυρά Κ. τὰ χρειάστηκε. Καὶ τότες μεταχειρίστηκε τὰ ἔσχατα μέσα. Ἐβγάλε τὴν περρούκα της καὶ τοὺς εἰσεῖξε τὸ φαλακρό της κρανίον. Ἐβγάλε τὰς γυναικίτικας μα-  
 σέλλες της καὶ τοὺς εἰσεῖξε τὸ κού-  
 φιο στόμα της—μετρήν ἄβυσσος,  
 ὅπου ἡ γλῶσσα ἔταξε βραθιά στο  
 κενὸ κάνοντας αἱ αἱ αἱ! σὰ νὰ  
 εἶτανε κομμένη.

Μπροστά σ' αυτήν τή φρίκη, οί  
δυό μεθυσμένοι «συνάδερφοι» δέ  
μπορούσανε να σταθούνε. Καί πι-  
άνοντας ό ένας τόν άλλονε από  
την άμασκάλη φύγανε τρεκλίζον-  
τας, ενώ τά βαριά τους άρβυλα  
μέ τις σιδερένιες πρόκες βροντού-  
σανε πάνου στά ξύλινα σκαλοπά-  
τια τής έξωτερικής σκάλας τού  
σπιτιού.

“Όλες αυτές τις «κακίες» του κόσμου, τις ξεχνούσε γρήγορα η κυρά Κ. Γιατί όπως δεν είχε αίσθηση της πραγματικότητας, του χρόνου, των τόπων και των αριθμών, δεν είχε και μνήμη. Μέσα στο χάος του λογισμού της με το χαλασμένο ρυθμό κυριαρχούσε πάλι η μακαριότητα και η... θάνασις. Γιατί το θάνατο δεν τον έβριζε ποτέ στο νοῦ της.

\*\*\*

Κάποτε δμως τὰ πράγματα

σκουράνανε. \*Εμπλεξε για καλά  
μέ την αστυνομία.

Είχε μιὰ μικρούλα ἀνεψιά ὡς δεκατεσσάρω χρονῶ, πολὺ ὁμορφῇ—στυφὸς καρπὸς, ποὺ μόλις εἶχε δέσει. Ρόσοκοκκινῇ, πεταχτούλα, μὲ παμπόνηρα μάτια εἶτانه ὁ πειρασμὸς τοῦ σπιτιοῦ. Μὰ ἡ κυρά Κ. τὴν εἶχε «ταμποῦ». Δὲν ἀφῆνε σὲ κανένα νοίκιαρ οὔτε νὰ τὴς μιλήσῃ. Γινότανε ἑβρίο. Μιά φορά, ποὺ καί ποιος τὴν πείραξε τὴ μικρὴ καὶ κείνη πάτησε τὶς φωνές, ἡ κυρά Κ. εἶχε τόσο θυμώσει, ποὺ πῆρε ὅλα τὰ πιάτα καὶ τὰ ἔσπασε τὸ ἓνα κατόπι στ' ἄλλο ἀπάνου στὶς πλάκες τῆς κουζίνας κ' ὕστερα ἄρχισε νὰ πετᾷ καὶ τοὺς τετζερέδες, τὰ μαχαίρια καὶ τὸ μπαλντά τοῦ κρέατος.

Δυὸ μέρες ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν  
καταστροφή ἡ ἀστυνομία ἐπίανε  
θειά καὶ ἀνεψιά καὶ τὶς ἔκλεινε  
στὸ τμήμα.

Τί εἶχε συμβῆ;

Δὼ καὶ μερικές βδομάδες ἡ κυ-  
ρά Κ. εἶχε συχνὰ ἀνεβοκατεβὰ-  
σματα στὸ Φάληρο τὰ βράδια. Ἀφ-  
οῦ στολιζότανε, ἀλείφονταν λο-  
γῆς-λογῆς ἀλοιφές καὶ μουσκευό-  
τανε μὲ βρωμοκολώνιες ἄφου κοι-  
τάζονταν δεξιά κι' ἄριστερα κάμ-  
ποση ὥρα στὸν καθρέφτη, γιὰ νὰ  
βεβαιωθῇ πὼς εἶνε «κυρία», ἔπαιρ-  
νε τὴ μικρὴ καὶ ξεκινούσε νὰ παη  
ν' ἀναπνεύσῃ τὴν... θάλασσαν αὐ-  
ραν μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Κάποιος  
σωφὲρ τῆς ἔκαμνε αὐτὴν τὴν γα-  
λαντομία, ὅσο πού τὰ κατάφερε νὰ  
γίηῃ ὁ μοιραῖος καστροκαταλύτης  
τῆς ἀνεψούλας.

Μά ήρθε ή ώρα και έμαθε ή μάνα του κοριτσιού τὸ δυστύχημα κ' έτρεξε στήν αστυνομία ζητώντας ν' αποζημιωθῇ ή κόρη της γιά τή ζημιά που έπαθε.

Στὸ τμήμα ἡ κυρά Κ. ἔχασε δ-  
λο τῆς τὸ κουράγιο. Κι' ἀπάνου  
στὴν ἀπελπισία τῆς πῆρε συμπτλι-  
μὲν νὰ τελειώσῃ ἡ φασαρία. Μὰ οἱ  
χωροφυλάκοι τὴ μωριστήκανε καὶ  
τῆς δώσανε νὰ πιῇ μὲ τὸ ζόρι μιὰ  
λεκανιὰ σαουνάδα. Ἔτσι ἔερασε  
τὸ φαρμάκι κ' ἔζησε καὶ ζῇ ἴσαμε  
σήμερα.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἡ μάσσα τοῦ κο-  
ριτσιοῦ ζητοῦσε 50 χιλ. δραχμῆς—  
ὅλο σὰ νὰ λέμε τὸ σπίτι—ἡ κυρά

εἰς  
 ρε τὸ  
 ὁ κ. Ι  
 μυστη  
 κὸ με  
 ζωῇ το  
 στε ἄν  
 νία, πο  
 μερικῇ  
 τῶν Μ  
 βόνην  
 μυστη  
 σὲ μια  
 με ἕνα  
 τα εἶνε

Κ. τρομοκρατημένη έτρεξε στο συμβολαιογράφο και παραχώρησε το σπίτι σ' ένα γαμπρό της, με τον όρο να τη θρέφει όσο να πεθάνει και να κάθεται κ' η ίδια στα διαμερίσματα, που είχε πάντα.

Περάσανε χρόνια. Ἡ κυρά Κ. εἶχε πιά βυθιστῇ στὴν αἰώνια λησμονιά. Κι' ἄρχισε νὰ γίνεταί μπε-  
λὰς καὶ βάρος στοὺς νέους νοικο-  
κύρηδες. Σιγά-σιγά τὴ βγάλανε  
ἀπὸ τὴ σάλλα καὶ τὴν περικύρσανε  
στὰ δυὸ ἀνατολικά δωμάτια. Ὑ-  
στερα τὴ βγάλανε κι' ἀπὸ κεῖ καὶ  
τὴν κατεβάσανε στὸ εἰσόγειο. Με-  
τὰ τὴ ρίξαν μέσα στὸ ὑπόγειο, ὅ-  
που κατοικεῖ ἀκόμα χωρὶς νὰ βλέ-  
πῃ ἥλιο καὶ κόσμο.

Είμαι όμως βέβαιος, πώς δὲν ἔ-  
χασε τὴ βασιλεία τῆς... φαντασίας  
τῆς. Ἐκεῖ καταχωνιασμένη θά...  
κουνιέται ἀκόμα στὴ σαΐζ—λόγκ  
τοῦ μπαλκονιοῦ, ἅ βλέπη τὴ θά-  
λασσα τοῦ Φαλήρου δικὴ τῆς θά  
βλέπη τὸν ἄντρα τῆς τὸ... στρατη-  
γὸ καβάλλα σὲ ἄσπρο ἄλογο νὰ  
νικᾷ τὴν Εὐρώπη· θά καμαρώνη  
τὸ ἀγαλιά τῆς μπροστὰ στὴν ἐκί-  
κλησιὰ τοῦ χωριοῦ καὶ θὰ νομίζη  
πὼς εἶνε ἀκόμα εἴκοσι χρονῶ! Καί  
θά περιμένη ὥρα τὴν ὥρα τοὺς δυο  
στρατιωτικὸς γιατροὺς νὰ ἔρθου  
ν ἀπὸ τὴν ἐπαρχία νὰ τὴν «πά-  
ρουν»...

Εἶτ' ἀπὸ τότες μισότρελη  
Τώρα πιά θὰ ἔχη ἀπογίνει.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΝΑΛΗΣ

AYPION: Ἡ συνέχεις

in Tübingen an Pappier



α, ένας ά-  
νους. Τα λό-  
ζένησαν μεγά-  
ν; \*Απάντησα. Πώς

ελέσθη επί τόπου ο δο-  
... Μου έξήγησε ο συνο-  
μου. \*Ήταν ο σωφέρ της  
οζίνας!...

«γκάγκστερς» αυτοί τους δ-  
... οίους είχε φέρει μαζί του ο μί-  
στερ Κόνεϋ, όχι μόνο ήταν πάντο-  
τε καλά πληροφορημένοι, αλλά  
και είχαν ήδη θέσει εις εφαρμο-  
γήν, μέσα στο Παρίσι, τις μεθό-  
δους των Αμερικανών κακοποιών.

— Πώς συνέβησαν τα γεγονότα;  
Ρώτησα κατόπιν όταν επέστρεψα  
στο δωμάτιό μου τους υπαρχηγούς  
αυτής της σπείρας την οποίαν εί-  
χαν στην υπηρεσία τους οι χρημα-  
τιστάι της Γουόλ-Στρήτ.

Πρώτος ο Μπάρνες μου έδωσε  
διάφορες εξηγήσεις γι' αυτήν την  
τόσο ξαφνική δολοφονία του μί-  
στερ Κόνεϋ.

— Ο διαχειριστής σας, μου είπε,  
επέστρεφε από το Παρίσι, όταν έ-  
ξαφνα, στην αρχή του δάσους, ένα  
μυστηριώδες αυτοκίνητο του έφρα-  
ζε το δρόμο. Ο μίστερ Κόνεϋ ά-  
ναγκάστηκε να σταματήσει και τό-  
τε, ο σωφέρ του άλλου αυτοκινή-  
του του έφύτρεψε τρεις σφαίρες στο  
στήθος, με μία άστραπιαία ταχύ-  
τητα, ή οποία μας κατέπληξε ό-  
λους. Εγώ και ο Τζάκσον καθή-  
μεθα στο πίσω μέρος του αυτοκι-  
νήτου. Ο μίστερ Κόνεϋ, καθώς ξε-  
ρετε, είχε τη μανία να σωφάρη.

Μόλις λοιπόν έπεσαν οι πρώτοι πυ-  
ροβολισμοί, έβγάλαμε τα περιστρο-  
φά μας και έρριζαμε κι' έμεις κα-  
τά το δολοφόνο. Δύο από τις  
σφαίρες μας τον βρήκαν στο κεφά-  
λι. Ο άνθρωπος αυτός άφησε το  
πιστόλι να ξεφύγη άπά τα χέρια  
του κι' έπεσε αίμόφυρτος επάνω  
στο τιμόνι. Εμείς τότε έτρέξαμε  
κοντά του και ο Τζάκσον τον ρώ-  
τησε:

ΛΥΡΙΟΝ: Ή συνέχει

ΠΡ.: Μα καλά, έτσι χάρη;  
φα θα έκάιντε επανάστασιν;  
ΤΣΙΓ.: Μάλιστα, έτσι όπως και έγινε.  
ΠΡ.: Έξεταστέον όμως αν έγινε συμ-  
φώνως προς τας προθέσεις σας ή διότι  
ευρεθέντες εις την ανάγκην να ενεργή-  
σητε ως ένηργήσατε;  
ΤΣΙΓ.: Αυτό θα σας το εξηγήσω εις  
την άπολογίαν μου.

## ΠΛΗΡΗΣ ΕΞΑΡΘΡΩΣΙΣ

Προσέρχεται ειτά ο μαθητής της σχο-  
λῆς των υπαξιωματικών Γ. Κάβρος, επι-  
λοχίας.

ΚΑΒΟΣ: "Όταν εξήλθομεν στας 8.30'  
από την μελέτην έσήμανε συσσίτιον. Εισή-  
λθομεν εντός του έστιατορίου. Εισήλθε  
και ο υπολοχαγός κ. Κούρτελης, ο οποίος  
δταν ειχον ριφθῇ οι πυροβολισμοί και η-  
νοήσαμεν ότι κάτι συμβαίνει, μας διέταξε  
να μεταβώμεν εις τούς θαλάμους μας. Ή  
ώρα ητο 8.50'—8.55'. "Όταν εισήλθομεν  
έσήμανε συναγερμός. Ένώ έξηρχόμην συ-  
νήτησα τόν λοχαγόν κ. Παπατριανταφύλ-  
λου, διοικητήν του λόχου, όστις μας διέ-  
ταξε να εισέλθωμεν εις τούς θαλάμους  
μας και να αναμεινωμεν. Έν τῷ μεταξύ  
ο επιλοχίας της 8' διμοιρίας εις την ό-  
ποίαν ανήκω εκάλεσε μερικους μαθητάς  
μεταξύ των οποίων και έμε εις το γρα-  
φείον του λόχου. Έκει είμεθα 15—20 έν  
δλω. Εις την αποθήκην είδα τόν υπολο-  
χαγόν Βασταρδάκη όστις έμοίραζε φυσίγ-  
για εις την ομάδα των 15—20. Έπῆρα  
και εγώ 40 φυσίγγια και εξήλθομεν. Ο  
αρχαιότερος δεκανεύς μας συνέταξε και  
μας ώδήγησεν εις την βορείαν πύλην. Έ-  
ξασματήσαμεν και ο Βασταρδάκης με έ-  
τοποθέτησε σκοπόν εις την πύλην μαζί με  
άλλους. Μέχρι τότε δεν μας είχε δώσει  
καμμίαν εξήγησιν. Μας έκαμεν έντύπωσιν  
ή φρουρά αυτή. Όρισε και άλλους φρου-  
ρους και μας είπε ν' άπαγορεύσαμεν εις  
πάντας την είσοδον και έξοδον.

ΠΡ.: Ήτο επανάστατής ο λοχαγός;  
Μ.: Μάλιστα.

ΠΡ.: Γιατί έξέλεξε σας;

Μ.: Δεν ξέρω. Προηγούμενος δεν είχε  
πῃ τίποτε εις έμέ. Εις τούς άλλους δεν  
ξέρω. Έμεινα εκεί σκοπός. Ήλθεν ο λο-  
χαγός κ. Βλάχος διά να έξέλθῃ, αλλά κα-  
τόπιν της έντολής πού είχα δεν τόν άφη-  
σα. Αυτός διεμαρτύρητο. Ο αρχηγός  
μετέβη εις τόν έσωτερικόν, συνεννοήθη  
με κάποιον ως μου είπεν ύστερα με τόν Βα-  
σταρδάκην και έπιστρέψας με διέταξε να  
τόν άφήσω να έξέλθῃ. Μετ' όλίγον ήλθεν  
εις ταγματάρχης του πυροβολικού να ει-  
σέλθῃ, αλλά του άπαγορεύσαμεν την εί-  
σοδον. Μετ' όλίγον ήλθεν ο ύπασιπότης  
της σχολῆς κ. Παπαδημητρίου, τόν όποιον  
άφασαμεν να εισέλθῃ κατόπιν άδείας.

ΠΡ.: Τίνας έντολάς έξετελείτε. Τῆς έ-  
παναστάσεως ή της νομίμου καταστάσεως;

Μ.: Δεν γνωρίζω. Ελάμβανα διαταγάς  
από τόν διμοιρίτην μου, τόν φυσικόν μου  
αρχηγόν. Δεν είχα τόν θάρρος να του άντει-  
πω. Αργότερον έπετάρη ή είσοδος εις  
τόν ύπασιπότην και κατά διαταγήν του ει-  
σῆλθεν ο άνωτασιπότης Περγλέπς.

Καλείται ειτά ο μάρτυς κατηγορίας  
υπολοχαγός κ. Γ. Ευστρατίου, όστις κα-  
ταθέτει τά εξής:

Μ.: Υππρετώ εις την Σχολήν Ευελπί-  
δων από διμήνου. Την ήμεραν της έκρη-  
ξεως του κινήματος δεν ήμην εις τόν σχο-  
λείον. Την ώραν της έκρηξεως ευρισκό-  
μην εις τόν έστιατόριον όπου ητο και ένας  
ταγματάρχης του πυροβολικού Γαβαλάς  
και δεν ήκουσα τόν συναγερμόν. Εις τας  
8.30' ήμην εις την πλατείαν Όμονοίας,  
όπου έμαθον την έκρηξιν του κινήματος.  
Εις τας 9.15' έπῆγα εις την σχολήν. Έν-  
τός ητο και ο Τσούμας, ο όποιος μου  
είπεν ότι αν θελήσετε να εισέλθετε έντός,  
θα είσθε και σεις επανάστατής. Ήρνή-  
θην, έφυγα και έπῆγα εις τόν σπίτι μου.

ΠΡ. (ειρωνικώς). Μπράβο. Όφειλω  
να σας άπονείμω έπαινον και να κάμω  
και μίαν πρότασιν διά σας.

Μ.: Μά ήμην άρρώστος.

ΠΡ.: Καμμία άρρώστεια δεν σας δι-  
καιολογεί, εκτός εάν ήσουν δια θάνατον.

ΚΩΝΣΤ.: Όφειλω να σας άπενθυμίσω  
ότι ένας λοχαγός, ο Κεφρούκλης, με  
40' πυρετό ήγνε και τῷ πυροβο-  
λαρχίαν του και έπολέμησε τούς στασι-  
αστάς.

Μ.: Μά τι! Έπρεπε να κάμω;

ΠΡ. (έν ύμνῳ). Δεν ντρέπεσθε να λέ-  
τε τί σας έκαμει. Νά έρωτήσητε ή όπη-  
ρεσία τῶν καμίων να κάμῃ δι' εσάς και θα  
το κάμῃ.

ΒΑΓ.: Διατί άπατάθετε εις τόν Ται-  
γάντε;

Μ.: Διότι ήθελα να εισέλθω.

ΒΑΓ.: Διατί δεν άπατάθετε εις τόν ά-  
νώτερον Σακελλαρόπουλον;

Μ.: Και αυτός ητο έξω και ήθελε να  
εισελθῃ.

ΠΡ.: Έρωτήσεις υπάρχουν; Είσθε έ-  
λεύθερος, πηγαίνετε.

Αποτεινόμενος ειτά προς τούς στρατο-  
δίκας λέγει ότι θα κάμῃ άναφοράν τῷ  
δικαστήριον διά την στάσιν του Ευστρα-  
τίου κατά τόν κίνημα.

## Η ΣΧΟΛΗ ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΗ

Καλείται μετά ταύτα ο μάρτυς ταγ-  
ματάρχης κ. Λουμάκης, όστις καταθέτει  
τά εξής:

«Ευρισκόμην εις τόν σπίτι μου όταν έ-  
μαθα τόν κίνημα. Έφύγαμε με τόν λοχαγόν  
Δροσόπουλο και εύρηκαμε την σχολήν  
κατειλημμένην εις τας έννάς. Ήρνήθησαν  
να μας άνοίξουν. Ένεφανίσθη ο υπολο-  
χαγός Τσούμας όστις εφώναζεν ότι έγι-  
νε κίνημα. Εμείναμε έξω προς την έκ-  
κλησίαν και μετ' άλλων αξιωματικών  
συνεζητούμεν τί θα γίνῃ. Έπροχωρήσα-  
μεν διά να εισέλθωμεν. Ο Κλεφτοδῆμος  
συνελήφθη από τούς στασιαστάς. Ήμείς  
έπροχωρήσαμεν άφοῦ μας ήνοιξαν την  
θύραν. Ο ταγματάρχης Μπαλαφούτης με  
έκάλει εις τόν διάδρομον και με έπλη-  
ροφόρησε τά διατρέξαντα. Οι επαναστά-  
ται ήσαν μέσα. Ο Μπαλαφούτης μου εί-

Μ.: Δεν έπῆγα άμέσως. Συνήτησα  
προηγούμενος τόν ταγματάρχην Μπαλα-  
φούτην, ο όποιος μου είπεν ότι οι έπα-  
ναστάται ήσαν κύριοι της καταστάσεως.

ΠΡ. (ζωηρώς). Μά πώς ήσαν κύριοι  
της καταστάσεως; Έδω διεισιπτόνῃ ότι  
με δεκαπέντε υπαξιωματικούς κατέλα-  
βον την Σχολήν. Και οι μαθηταί της  
Σχολῆς δεν προσεχώρησαν εις τόν κίνη-  
μα. Και σεις, ταγματάρχης, ανήκων εις  
την δύναμιν της Σχολῆς, αφήσατε δε-  
καπέντε αλήτας, διότι μερικους αλήτας  
σάν τόν Βαμβακιά είχαν μαζέψει και κα-  
τέλαβαν την Σχολήν, αφήσατε να κατα-  
λάβουν ένα ολοκληρον σοβαρόν στρατιω-  
τικόν τμήμα; Και κατά τούτο έχει να  
σας μεμφοῇ κανείς. Θα κρίθῃ δέ και άρ-  
μοδίως.

ΒΑΓΕΝΑΣ: Οι πολῖται ήσαν Ενοπλοι;

Μ.: Μάλιστα. Έχάθησαν άλλως τε και  
13 όπλα. Πυρομαχικά είχαν πάρει 4 κά-  
σες φυσίγγια.

Ο λοχαγός Τσιγάντες λέγει ότι όταν  
ο μάρτυς εισήλθε με τούς δύο άλλους  
αξιωματικούς, αυτοί συνέλαβον τόν Κλε-  
φτοδῆμον, οι δέ δύο άλλοι διέφυγον έν  
τῷ μεταξύ.

ΣΥΝΗΓ.: Εις την αίθουσαν του στρα-  
τηγού εύρίσκεσθε τέσσαρες. Έπεχειρή-  
σατε να έξέλθετε και να έπιβληθῃτε;

Μ.: Όχι.

## ΘΑ ΤΟΝ ΕΞΕΤΕΛΟΥΝ ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ!

Έν συνεχείά ο μάρτυς κατηγο-  
ρίας ταγματάρχης του πυροβολι-  
κού (ήδη μαθητής της Σχολῆς Πο-  
λέμου) κ. Χριστοδούλου λέγει τά  
εξής:

Μ.: Είμαι μαθητής της Σχολῆς  
Πολέμου. Όταν ήκουσα τόν σύνθη-  
μα του συναγερμού, μετέβην εις  
την Σχολήν Πολέμου. Έκει ητο  
φρουρός της σχολῆς υπαξιωματι-  
κῶν, ο όποιος δεν μου επέτρεψε  
την είσοδον, εφώναζε δέ τόν λοχα-  
γόν Τσιγάντε. Ο Τσιγάντης μου  
είπεν: «Έγινε κίνημα και έπειδή  
σεις βέβαια δεν θα προσχωρήσετε  
θα σας περιορίσωμεν». Είσθε με  
τά καλά σας; του είπα. «Αν θέλε-  
τε να προσχωρήσετε, τότε μπορεί-  
τε να εισέλθετε». Έπειδή εγώ επέ-  
μεινα, με έσπρωξε και είπεν εις τόν  
υπολ)γόν Τσούμαν, ο όποιος κατέ-  
φθασε μετ' αυτού, να με συλλάβῃ.

Τότε εγώ διεμαρτυρήθην έντόνως,  
άλλ' ο υπολοχαγός Τσούμας έβγα-  
λε τόν πιστόλι του να με πυροβολή-

τον ταγματάρχην κ. ΜΑΛΑΓΑΡΗΝ.  
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ  
ταγματάρχης μήπως κ.  
ΜΑΡΤΥΣ: Δεν γν  
ηνόησε τόν κίνημα  
τίου 1933.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μ  
τούς 4 αξιωματικού  
φερον ότι ήσαν εις  
τόν, ητο και ο Γερα  
ΜΑΡ. Όχι.

## ΠΟΙΟΣ ΕΚΟΥΣΕ ΤΟΥ ΤΗΛΕ

Εις τόν σημείον αι  
ηρά διαλογική συζ  
του συνηγόρου του  
νου Μαλαγάρη,  
του προέδρου και  
άγωγῆς, περίξ του  
ότι ο Μαλαγάρης  
λεκτρικόν σύρμα.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ. Α  
μα όρειβατικού πυρ  
να μεταβῇ κανείς ει  
τόν, πόση ώρα άπα  
ΜΑΡ. 10' λεπτά  
ΣΥΝΗΓ. Δηλαδή  
πάση περιπτώσει, τ  
μίζετε ότι άπεκόπη  
ΜΑΡ. Δυσκολεύ  
τήσω.

ΠΡ. Τι θέλετε μ'  
ΜΑΡ. Εις τας 8  
στρατιώτης ότι εκότ  
ΣΥΝΗΓ. Έλέχθη  
ρούμενος εις τας 8  
τό σύνταγμα του.  
σύρμα και τότε κι'  
ψεν;

ΠΡ. 8 παρά 20'  
διακοπή του σύρμα  
ραζε τόν κατηγορο  
8 παρά 20' έως  
να έπιστρέψῃ εις τόν

ΠΡ. Ήλθε ο ύπο  
γάρης εις τόν σύντ  
τόν συναγερμόν; Π  
φθῃτε σεις εις τόν ο  
ΜΑΡ. Εγώ δεν.  
ΜΑΛΑΓΑΡΗΣ. Έ